

Motion

1978/79:1710

av Karin Ahrland

om slopande av reklamskatt på uppgifter i telefonkatalogen

Enligt 1 § lagen om skatt på annonser och reklam avses med reklam meddelande som har till syfte att åstadkomma eller främja avsättning i kommersiell verksamhet av vara, fastighet, nyttighet, rättighet eller tjänst. Annons är enligt samma paragraf särskilt utrymme som upplåtits i trycksak för återgivning av text eller bild för annan än utgivaren och sådant utrymme i trycksaken som tagits i anspråk av utgivaren för egen reklam.

Denna bestämmelse medför att om två personer – eller tre eller fler – har samma telefon betraktas uppgifter i telefonkatalogens abonnentförteckning om alla utom den som räkningen sänds till som annons och beskattas enligt lagen om skatt på annonser och reklam. Detta har av många teleabbonenter med rätta ansetts stötande. I praktiken innebär det att om två personer gemensamt betalar en telefon och utnyttjar den lika mycket och därför båda vill ha sitt namn i katalogen måste de betala annonskatt för det ena namnet.

Frågan har diskuterats tidigare i riksdagen, som då hänvisade till att detta blir en följd av televerkets avgiftspolitik, eftersom televerket tar en särskild avgift för s. k. extra uppgifter.

Det är i och för sig orimligt att televerket å ena sidan i tunnelbanereklam och på andra annonspelare propagerar för att vi skall ringa till varandra men å andra sidan tar särskilda avgifter för att vi skall hitta namnet på den som vi kanske vill ringa till i televerkets katalog. Televerkets avgiftspolitik på den punkten strider mot verkets egen reklam.

Riksdagen kan inte lagstifta om televerkets taxor, men riksdagen kan genom att föregå med gott exempel visa televerket att det måste anses angeläget att telefonkatalogen innehåller uppgift på de vuxna personer i en familj som kan nås per telefon.

Detta kan ske antingen genom att riksdagen beslutar om ett tillägg till anvisningarna till 1 § i lagen. Det bör kunna ha i huvudsak sådan utformning som föreslogs i propositionen 1974:84. En annan möjlighet är att riksdagen hos regeringen anhåller om att regeringen med stöd av 8 § lagen om skatt på annonser och reklam förordnar om undantag från skatteplikten. Enligt min uppfattning är det förstnämnda alternativet att föredra.

Inkomstbortfallet för statsverket torde vara så ringa att det saknar all betydelse. Jag förutsätter att vederbörande utskott utarbetar erforderlig författningstext.

Med stöd av det anförda yrkar jag
att riksdagen beslutar om ändring i anvisningarna till 1 § lagen om
skatt på annonser och reklam i enlighet med vad som i
motionen anförts.

Stockholm den 25 januari 1979

KARIN AHRLAND (fp)